

Анастасія ЄВДАШКО
(м. Кременчук Полтавської обл.)

Другокурсниця факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка, майбутня вчителька української мови й літератури та німецької мови й зарубіжної літератури. Спортсменка, чемпіонка й призерка Кубка України з тхеквондо ІТФ. Любить природу, подорожі, екстремальний відпочинок. Вірить, що попри всі сьогодиніші випробування, життя продовжуватиметься, а Україна квітнучиме.

ТРИМАЙМОСЯ, ДОРОГА ПОДРУГО!

Колись у славному українському місті Донецьку жила маленька дівчинка Ліза. Ходила в школу, гралася, раділа життю. Але 2014-го раптом почалася війна. Застало лихо доню з батьками на відпочинку в Бердянську, де вони мирно ніжилися в морській водичці під сонечком, нічого не підозрюючи. І ось змушені були втікати. Тато й мама з двома маленькими дітками не знали, куди їм податися. Спочатку не ризикнули вирушати далеко, тож поїхали до дідуся в село Андріївку на Донеччині. Сподівалися, що хоч там буде тихо. Проте тиша тривала недовго. Якось уночі попрочидалися від гучних вибухів. Не мали часу ховатися, тому забігли у ванну кімнату й там перечікували наліт. «Невже це не сон?!» – думала Ліза. Після обстрілів вони вийшли надвір, і діти на власні очі вперше побачили російський танк біля воріт й ущент зруйнований ворожим снарядом сусідський дім. А там же були люди!.. Це стало сигналом для їхньої сім'ї мчати чимдалі від війни та смерті.

Вирушивши в невідомість, Ліза тимчасово перебувала то в Дніпрі, то в Києві, аж поки її родина не перебралася в місто Кременчук Полтавської області. Тут моя подруга прожила гарних сім років. Забула весь жах із тих дитячих болісних вражень. Після закінчення школи вступила до університету своєї мрії та переїхала в місто Ірпінь, де батьки купили їй затишну квартиру. Вона захоплено розповідала мені, як їй усе там подобається, скільки знайшла собі друзів! У січні 2022 року я навідала Лізу на

канікулах, і ми вже вдвох захоплювалися красою та атмосферою Ірпеня. Домовилися про обов'язкову нашу наступну зустріч там улітку, а потім спільну подорож у Бердянськ на море. Але біда прийшла до нас вразі. Злочинна росія розпочала повномасштабну війну проти України...

Ліза прокинулася вдосвіта від вибухів і подумала: «Що, знову?!» Почалася паніка через відсутність зв'язку й неможливість додзвонитися до мами чи тата. Але зрештою вона якось уловила мережу. Мама вже їхала до неї, незважаючи на небезпеку й затори. Разом вони вирушили до Києва. Ховалися від ракет, як і 2014 року. Я відчула хоробрість подруги, коли зранку вона заспокоювала мене по телефону, хоч у моєму місті тоді ще було відносно спокійно. Із кожною секундою її ненависть до ворога зростала. Наступного дня було прийнято рішення їхати з Києва в безпечніше місце – знову втікати!..

Зібравши нерви в кулак, я чекала на таке жадане повідомлення: «Ми доїхали, усе гаразд!» Але отримувала інше: «Ми під обстрілом!» Час для мене завмер, серце наче хтось стиснув руками й не відпускав... Чекала нової звістки. І через кілька годин, які здалися мені вічністю, отримала нарешті смс, що найстрашніше минуло. Через дві доби Ліза дісталася до Закарпаття. Зморена, голодна, розтривожена, вона не могла заснути й відпочити, бо мама залишилася там, удома...

Невдовзі Київську область звільнили від окупантів наші воїни, і її жителі поступово відходять від жаху, завданого рашистами. Моя подруга дуже сумує за домом і якомога швидше прагне туди повернутися. Усі пропозиції виїхати закордон вона категорично відкидає. Хоче жити тільки в Україні й уже не боїться нічого. Я називаю це справжньою любов'ю до Батьківщини: коли не тільки в радості з нею, у розвагах та подорожах, але і в такі складні часи. Незважаючи на те, що зруйновані вже два її рідні міста (а на сьогодні ще й тяжко зранене третє – Кременчук), Ліза непохитно вірить в Україну та її краще майбуття. І так обов'язково буде!

